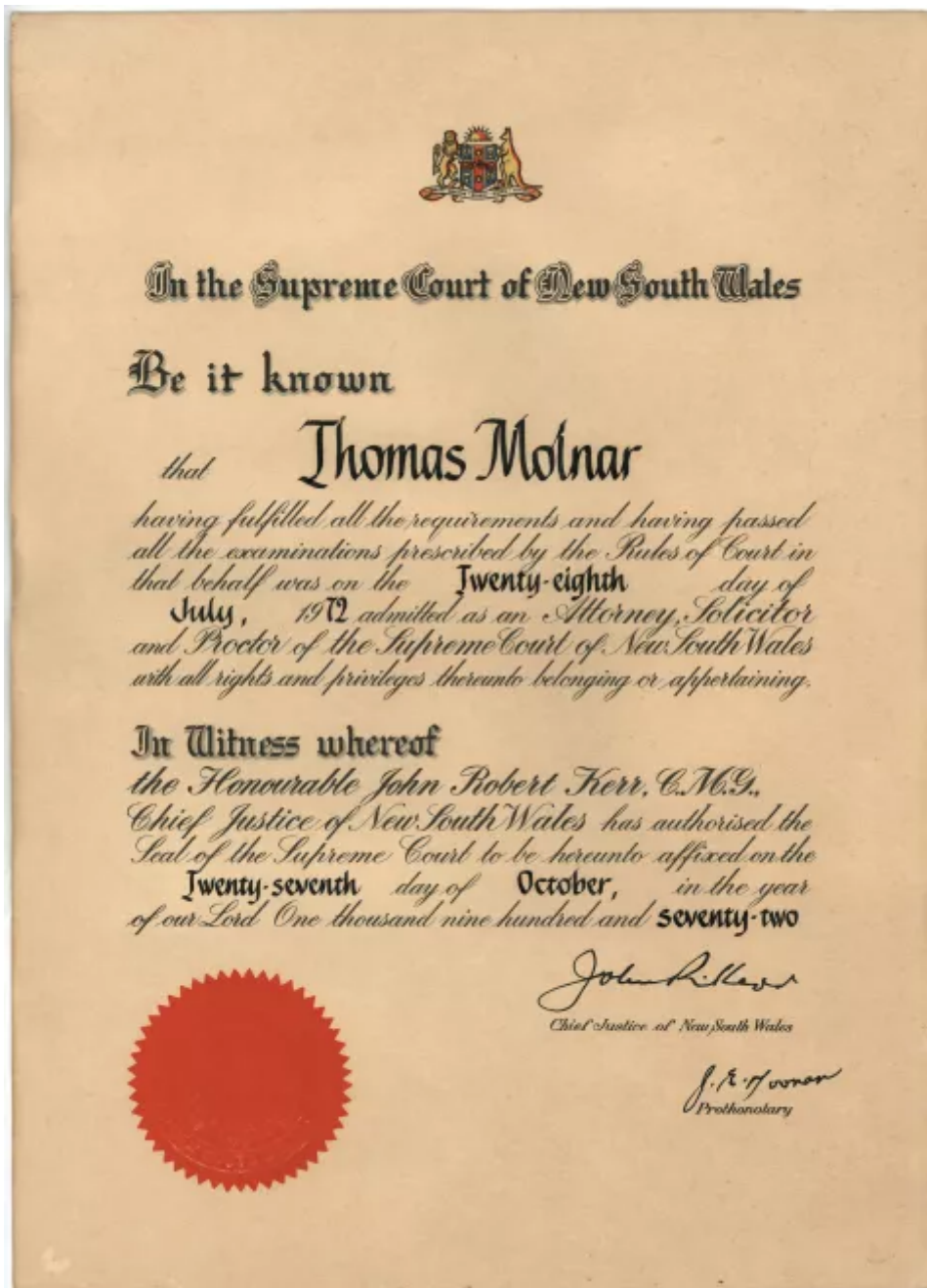

Fölvétel Az Ügyvédi Kamarába

Ez a dokumentum az ügyvédi karba történő felvételemet igazolja. Részlet a dokumentumból: Közhírré tétetik hogy Thomas Molnar megfelelően minden követelménynek és általmenven a Bíróság által előírt összes vizsgán, 1972 júliusának huszonharmadik napján felvételt nyert Új Dél-Wales Legfelső Bíróságának ügyvédi karába az ehhez tartozó minden jogosultsággal és kiváltsággal. *** 1967-ben beiratkoztam az esti egyetemre, a jogi karra, ami akkor négy év volt. Most már öt. Akkor még csak úgy lehetett az ember ügyvéd, hogy miután elvégezte az egyetemet, vagy egyetem közben négy évig ügyvédbojtárkodni kellett. Az ügyvédbojtár fizetése majdnem nulla volt. Szóval, csináltam az esti egyetemet, a négy évet három és fél év alatt végeztem el. Száznolcvanketten kezdték el velem együtt az egyetemet, és tizenhét fejezte be olyan hamar, mint én. Az utolsó három évben elmentem ügyvédbojtárnak, úgyhogy közben dolgoztam mint ügyvédbojtár, és este végeztem az egyetemet. Ez alatt az idő alatt Péter öcsém tartott el. Neki akkor már elég jól ment. 1972-re megvolt a diplomám és a négy év ügyvédbojtárkodás, és akkor

fölvettek az ügyvédi kamarába. Először ott maradtam állásban, ahol ügyvédbojtár voltam, csak most már rendes fizetéssel. Egy évre rá megnyitottam a saját irodámat bent a városban. Egy ideig ott dolgoztam, de valahogy nem jól sikerült, úgyhogy 1973-ban elmentem állami állásba, a Department of Motor Transportba, ami olyan, mint itt a Közlekedési Minisztérium. Ott dolgoztam három évig jogászként. Onnan elmentem a Corporate Affairs Comissionbe, szintén állami állásba. Ez ellenőrzi a tőzsdét, a cégeket, hogy ne csaljanak. Ott voltam 1979-ig osztályvezetőként. 1979-ben elmentem Sir Peter Abeles hatalmas multinacionális szállítási vállalatához, a TNT-hez. Én lettem az inhouse lawyer, ez olyan vezető vállalati jogász. Ez nagyon nagy állás volt, hatalmas fizetéssel. Minden nap milliódolláros ügyekkel kellett foglalkozni. Még abban az évben megkaptam az első szívinfarktusomat. Meggyógyultam, és csináltam tovább. Ez borzasztó stresszes munka. 1981-ben kaptam a második infarktust, akkor meg kellett operálnak, belém tettek ilyen bypasst. Visszamentem dolgozni, próbáltam egy kicsit kevesebbet idegeskedni, de nem lehetett, úgyhogy 1984-ben otthagytam. Mondtam, hogy ezt én nem csinálom tovább. Egy-két évig nem dolgoztam semmit, otthon voltam, de volt rengeteg ismerősöm, akinek én csináltam ilyen ingatlan adásvételi szerződéseket. Remekül éltem belőle. 1987-ben elhatároztam, hogy elmegyek Sydney-ből. Elegem volt ebből az életből. Mentünk a feleségemmel helyet keresni, ahova elmegyünk. Kikötöttünk egy kis faluban, amit úgy hívnak, hogy Woodburn. Új Dél-Wales északi részén van. Ott vettünk egy házat a folyó partján, és elkezdtem onnan dolgozni mint ügyvéd. Egész jól ment, remekül megéltünk. 1992-ben nyitottam egy irodát a legközelebbi nagyvárosban, amit úgy hívnak, hogy Lismore [Lismore Új Dél-Wales egyik régiójának kormányzati és üzleti központja, mintegy 42 000 főnyi lakossal. - A szerk.] Ez az iroda ment egészen 1999-ig, de nagyon felfutott, és én nem akartam már ennyit dolgozni, ezért eladtam. Vettünk egy kéthektáros telket Woodburntól négy kilométerre délre, majdnem egy erdő közepén. Ott fölépítettem magamnak egy házat, olyan, mintha az erdő közepén lagnék. Volt két kutyám, most már csak egy, az egyik meghalt. És onnan dolgoztam, ugyancsak otthonról. Még most is dolgozom, de már csak nagyon keveset. És főleg nem vállalom olyat, ami stresszel jár.